

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Paardenlul

Kleine bekentenis. Ik vertoefde jaren in de coulissen van de showbizz. De Vlaamse showbizz. Dat is een universum op zichzelf, waar povere talenten hoog van de toren blazen en klassenbakken zoals Will Tura, Bart Peeters en Jelle Cleymans (ja, Jelle!) heel hoffelijk en vriendelijk zijn. De namen van de povere talenten zal ik uit mededogen niet noemen. Veelal gaat het om tijdelijke fenomenen die ofwel een televisiewedstrijd gewonnen hebben, ofwel de belichaming zijn van een of ander marketingbrein. (Tussen haakjes: ik heb het hier niet over Hare Goddelijkheid alias Natalia, die qua soul zwarter is dan menige nacht zonder sterren.)

Maar dus: de coulissen van de Vlaamse showbizz. Dat eenzame eiland in een zee van wereldlijk talent. Eenzaam, want: wij hebben geen Prince, geen Bowie, geen Bruno (Mars), geen Ariana (Grande), geen Miley (Cirus). dEUS maakt veel goed, dat is waar. En Balthazar en Stromae zijn evenzeer een zegen. Al vind je onze échte sterren nog het vaakst in de jazz. Toots Thielemans. Philippe Catherine. Jeroen Herzeele. Lander Gyselinck. Enzovoort. Enzoverder. Soit. Terug naar de Vlaamse showbizz. Ik spendeerde nogal wat jaren van mijn carrière in de coulissen van *Tien Om Te Zien*, *Idool*, *Radio 2 Zomerhit*, *Steracteur Sterartiest* en andere talentendéfilés. De ‘artiesten’ die uitblonden in arrogantie bleken steevast eendagsvliegen. De échte groten waren aimabel zonder weerga. En dan had je een tussensort. Mensen met gemiddeld talent én een goede

machine achter zich. Die toonden zich nu eens arrogant, dan eens immens knuffelbaar. Welke kant hun humeur zou overhellen, was afhankelijk van het weer, de stabiliteit van hun hormonenpeil en de al dan niet weldoende invloed van hun gebeurlijke lief of de kwantiteit wijn.

Over Kristel van K3 geen slecht woord. Niemand zei ooit zo mooi tegen mij: “Dag mooie man!” en leek het nog te menen ook. Zonder dat daar een zweem van flirtage achter zat, want Kristel en haar Gene Thomas, dat was en is een stevig verbond. Hij is óók nog eens een toffe peer, een Brussels ketje, een jofele pruim. Dikke duim. Nee, dan is er ander voer ter overweging geweest. Ooit zei een tenor van de Vlaamse showbizz – je wil niet weten wie (uiteraard wel, maar ik zwijg als vermoord) – terwijl hij zich in een vergaderlokaal een weg baande naar de deur: “Sorry, schát, dat ik mijn paardenlul even in je nek leg!”. Ik zat erbij en keer ernaar. De schamele aanwezigen, dat wil zeggen naast mezelf nog twee anderen, schuifelden wat ongemakkelijk op hun stoel en lachten die ‘ondeugende’ opmerking weg. Ik moet nog vaak denken aan die dag, aan dat moment. Ik moet nog vaak denken aan hoe ik toen uitblonk in stilte. Aan hoe ik geen deeg had om woorden uit te kneden en ook nog het lef ontbeerde om op te staan, en te roepen: “En garde, gij daar, vermaledijde nitwit! Neem die baldadigheid terug voor ik u aan mijn degen rijg!” Maar ik zweeg. Zoals ik nu niet meer zwijgen zou. ■

FOTO JOEL HOYLAERTS/PHOTO NEWS